

Så hermed en meget fin kvittering fra vores side for de tanker, men de må ikke blot være noget, der siges i et interview. De må konkretiseres.

Så til de nødvendige reformer. Her vil vi begynde med at tage udgangspunkt i den rapport om den individuelle boligstøtte, som kom i 1995, hvori en række ministerier under ledelse af Finansministeriet har medvirket. Der redegøres meget rigtigt for historien bag både bolig-sikringen og boligydelsen og alle de intentioner, som lå i disse initiativer, og som vi bakker helt op om. Men så siges bl.a. – jeg citerer fra side 8: »I boligstøttesystemet er der nærmest indbygget en underliggende vækstfaktor, der indebærer, at udgiftsstigningen i høj grad kan forklares ved den successive stigning i indkomster og huslejer. Selv i et forløb, hvor indkomster og huslejer vokser i samme takt, vil der være en betydelig vækst i boligstøtteudgifterne. Der er næppe tvivl om, at især indretningen af bolig-ydelsessystemet giver anledning til en betydelig standardglidning.«

Så redegør man videre:

»Huslejebegrebet i boligstøttelovgivningen betyder, at der i realiteten ydes støtte til andet end det egentlige boligforbrug.«

Jeg kunne komme med lange citater fra denne rapport, men det er den, Kristeligt Folkeparti har taget udgangspunkt i. Denne rapport, som regeringen selv har foranlediget – der er blevet nedsat udvalg, som er kommet med denne rapport – bør vi tage udgangspunkt i under forhandlingerne til efteråret. Vores ambition er at lave en systemændring, så vi får en besparelse på mindst 2 mia. kr. over 15 år. Det var det, regeringen selv spillede ud med for et par år siden. Vi vil gerne knytte an til regeringens eget ambitionsniveau og virkelig få lavet en nødvendig systemændring.

Det næste område er efterløn. Her vil jeg tage udgangspunkt i en betænkning tilbage fra 1977. Det er jo interessant at se den målsætning, man da havde med efterlønnen. Det hedder i kommissoriet, at man skal sikre en bedre fordeling af det eksisterende arbejde, således at flere kommer i arbejde, og således at arbejdsstyrken får en bedre aldersmæssig sammensætning.

Og man var endvidere optaget af, at man skulle sætte en efterlønsordning i gang, som skulle hjælpe dem, der var nedslidte, og som skulle få unge i arbejde i en situation, hvor arbejdsløsheden var stigende. Og samtidig var det forudsat, at ordningen i videste omfang skulle finansieres gennem forøgede bidrag til

arbejdsløshedsforsikringen samt ved besparelser på arbejdsløshedsdagpenge.

Hvad er der sket? Jo, denne ordning har udviklet sig, så vi reelt uden nogen særlig diskussion har fået nedsat den generelle pensionsalder til godt 60 år. Det kan ikke være rigtigt. Ordningen er løbet løbsk, så man går langt ud over de oprindelige hensigter, og samtidig er vi i en anden situation. Det kan man jo let konstatere ved at se præmisserne for indførelsen af efterlønnen, nemlig stigende ledighed, hvor vi nu på mange områder mangler kvalificeret arbejdskraft.

Da siger Kristeligt Folkeparti, at vi må hæve aldersgrænsen for at kunne modtage efterløn. Vores forslag er, at efterlønsalderen fra 1. januar 1999 hæves med et kvartal om året indtil januar 2006, hvor den så er kommet op på 62 år. Samtidig er det vigtigt at give den garanti, at hvis man ikke udnytter sin ret til at gå på efterløn, når man har alderen til det, vil man ikke miste retten til at gøre det senere.

Vi lægger vægt på, at de mennesker, der føler sig slidt, får bedre mulighed for at forlade arbejdsmarkedet eller få et fleksjob. Derfor skal det være nemmere i den situation, hvor man er nedslidt, at få tilkendt førtidspension. Det er et andet reformområde, som vi mener det er ansvarligt og rigtigt at tage op under efterårets drøftelser.

Det tredje område, jeg vil nævne, er arbejdsmarkedsområdet. Der må vi forbedre arbejdsformidlingen, så den bliver mere effektiv. Vi må også se på de penge, vi bruger på arbejdsmarkedsuddannelser. Mange mennesker er i de sidste år kommet i arbejde, men samtidig bruges der forholdsvis mere på de forskellige efteruddannelsesområder. Vi mener, vi dér må gå ind og se kritisk på de penge, der bruges. Efteruddannelse er nødvendig. Det er ikke det, vi vender os imod, men mod det vildnis, vi har fået opbygget. Her mener vi der kan spares.

Går vi ind og ser på arbejdsmarkedsuddannelserne, er det vores vurdering, når vi ser, hvordan de er vokset med 800 mio. kr. fra 1993 til 1997, at her kunne vi spare ca. 300 mio. kr. I den situation, vi er i nu, hvor der på visse områder direkte er brug for arbejdskraft, må vi sætte maksimalt ind for at få flygtninge og indvandrere tilknyttet arbejdsmarkedet. Vi ser også med tilfredshed, at vi har en konto på finansloven, som netop skal bruges på arbejdsmarkedspolitiske initiativer og til at få indvandrere og flygtninge tilknyttet arbejdsmarkedet. Her vil vi